

Hồi 27

Võ Lâm Tam Đầu Lệnh

Điền Hồ?

Nghệ tiếng hô hoán, Điền Hồ cả mừng dừng lại:

- Nhị ca! Gặp nhị ca đây, thật may cho đệ.

Nam Cung Phách xuất hiện, nhãn mặt nhìn Bách Lý Băng đang mê man bất động trên tay Điền Hồ:

- Á bị sao rồi?

Nhớ lại thái độ giận dữ của Nam Cung Phách độ nào, Điền Hồ gắng gượng giải thích:

- Nàng bị Môn Chủ Cổ Mộ Môn đả thương. Thế Nhị ca có biết y chính là Tư Mã Hợp, hậu nhân duy nhất của Tư Mã Thông chưởng môn Điểm Thương phái?

Nam Cung Phách giật mình:

- Thảo nào trước lúc lìa đời, Tư Mã chưởng môn đã bảo kẻ sát hại là “nguyệt súc”?

Rồi chợt đổi giọng, Nam Cung Phách bỗng tỏ ra quan tâm:

- Thương thế của ả ra sao? Như tam đệ chưa có dịp xem qua cho ả?

Điền Hồ gượng cười:

- Đệ đang tìm chỗ kín đáo thì gặp nhị ca, làm gì kịp có dịp xem qua thương thế cho nàng?

Nhanh nhẩu, Nam Cung Phách quay người lại:

- Hãy đưa nàng đi theo ta. Sẽ có một nơi đủ kín đáo như tam đệ muốn.

“Vút...”

Điền Hồ đâu còn gì mừng hơn, nhất là thấy thái độ của Nam Cung Phách đã thay đổi theo chiều hướng thuận lợi. Điền Hồ vội bám sát nhị ca.

“Vút...”

Đến lúc Nam Cung Phách dừng, Điền Hồ đảo mắt nhìn quanh:

- Quả là nơi thật sự yên tĩnh.

Nam Cung Phách chỉ tay vào một chỗ vừa khuất vừa sạch sẽ:

- Hãy đặt ả nằm đó, ta sẽ xem thương thế cho.

Không chút nghi ngờ. Điền Hồ đặt nàng xuống.

Vừa đứng lên, chưa kịp quay người lại, Điền Hồ bỗng bị tê cứng toàn thân. Kinh tâm, Điền Hồ kêu:

- Nhị ca!

Nam Cung Phách đảo người, xuất hiện ngay trước mặt Điền Hồ, miệng cười lạt:

- Người đừng trách ta. Hãy trách sao Thủy Phương Cung dám bắt giữ đại tỷ Đoàn Mộc Huyền.

Thấy Nam Cung Phách như muốn đưa Bách Lý Băng đi, Điền Hồ thất kinh:

- Nhị ca định làm gì nàng?

Nam Cung Phách khom người xuống, chuẩn bị nhắc Bách Lý Băng lên.

- Thủy Phương Cung đã tung tin, sẽ buông tha Đoàn Mộc đại tỷ nếu có một ả Bách Lý Băng nào đó để trao đổi. Ta nghĩ, ả chính là Phương Băng.

Kinh tâm động phách, Điền Hồ vội kêu lên:

- Nhị ca! Sao nhị ca không chịu nghĩ, vì sao Thủy Phương Cung dùng hạ sách này để đối phó nàng?

Nam Cung Phách đang chuẩn bị lấy tay chộp vào đầu vai Bách Lý Băng:

- Ta có nghĩ. Và cho rằng vì ả là phản đồ Thủy Phương Cung nên đây là hậu quả dành cho ả.

Điền Hồ thở dài:

- Nhị ca xin hãy nghe đệ khuyên. Nhị ca không được động đến nàng.

Nam Cung Phách bật cười, và tay cũng bắt đầu chộp vào Bách Lý Băng:

- Người thật sự quên lần chúng ta kết nghĩa rồi sao? Chỉ vì ả yêu nữ, người quyết không cho ta động đến ả sao? Xem đây. Ha... ha...

Đang cười, Nam Cung Phách vụt rống lên:

- A!

Nhìn Nam Cung Phách vừa xuyết xoa vừa ngó chăm chăm vào lòng bàn tay. Điền Hồ bảo:

- Nhị ca hay nghe đệ giải thích. Nàng và đệ đã là phu thê, công phu nàng luyện chỉ có một mình đệ là có thể chạm vào. Hơn nữa...

Nam Cung Phách cúi gắt:

- Hoang đường? Người bịa ra chuyện đó để gạt ta sao? Hừ!

Điền Hồ vẫn cố nhấn nại, giải thích:

- Xin nhị ca hãy nghe đệ. Nàng chính là Cung Chủ đích thực của Thủy Phương Cung. Và từ lâu nay nàng luôn đứng về phía chúng ta. Chẳng phải nàng đã từng đả bại Bách Lý Hoàng và giải cứu cho Đoàn Mộc đại tỷ đó sao? Mong Đại ca đại lượng minh xét.

Nam Cung Phách nhăn nhó:

- Cũng có thể người nói đúng, chính vì thế Thủy Phương Cung mới có kế sách nay đối phó ả. Nhưng ta không thể không dùng ả, đổi sự an toàn cho đại tỷ Đoàn Mộc Huyền.

Điền Hồ rất thán phục nghĩa khí không gì lay chuyển nổi của nhị ca:

- Đệ cũng muốn đại tỷ thật sự an toàn. Nhưng làm như nhị ca chỉ khiến đại tỷ mau mất mạng.

Nam Cung Phách trề môi:

- Người đừng xem thường Nam Cung Phách ta như thế. Bánh sắp đi, bánh qui về. Một đổi một thì cứ đại tỷ phải mất mạng?

Điền Hồ lắc đầu:

- Đệ không thể giải thích. Chỉ khuyên nhị ca đừng quá xem thường thủ đoạn của Thượng Quan Du. Kể hiện nay đang hiệp lực với Thủy Phương Cung mưu đồ thao túng thiên hạ. Hướng chi, như nàng từng trấn an đệ, vẫn có nhiều môn nhân tin cẩn của nàng sẽ bảo đảm mọi an toàn cho đại tỷ.

Nam Cung Phách quắc mắt kinh nghi:

- Người nói thật chứ?

Điền Hồ thở hắt ra:

- Thế nhị ca nghĩ chỉ có một mình nhị ca là biết cho đại tỷ thôi sau? Và lời nàng nói, đệ tin. Kể cả bào huynh của Đoàn Mộc đại tỷ là Đoàn Mộc Thu cũng tin nữa là.

- Đoàn Mộc Thu?

Điền Hồ giải thích:

- Tử Y Hội là do gia phụ ngấm ngấm sáng lập. Chủ ý là đối phó đại họa Bạch Cốt Môn. Do gia phụ tham tử quá sớm, Tử Y Hội mới rơi vào tay phản đồ Thượng Quan Du. Đến khi đệ nhận được di lệnh của gia phụ lưu lại, đệ phát động Kiếm Lệnh Phi Thiên và lúc này chỉ còn lại mỗi một Tử Y Nhân là trung thành với đệ. Chính là Tử Y Nhân đã cùng nhị ca lâm chiến. Đệ đã giúp Tử Y Nhân đó khôi phục diện mạo. Tính danh thật của y là Đoan Mộc Thu, bào huynh của Đoan Mộc Huyền đại tỷ.

Nam Cung Phách tỏ ra hoang mang:

- Ta hy vọng người vẫn là Điền Hồ như thuở nào mới quen. Được, ta tạm tin người, thử một lần nữa vậy.

- Ha... ha... Nam Cung chưởng môn sao quá vội để tiểu tử mê hoặc? Chính tiểu tử đã giao Thất Linh Tiểu Phi Kiếm cho Lục lão Thanh Thành và họ vẫn đang gieo tai họa khắp Võ lâm. Hãy giao tiểu tử cho Võ lâm phân xử. Ha... ha...

“Vút... Vút...”

Có không dưới tám nhân vật võ lâm thuộc các phái cùng xuất hiện, dẫn đầu là Thiết Kiếm Phi Chưởng Hoàng Nhất Lâm.

Sự xuất hiện của những nhân vật này làm Điền Hồ thất kinh. Và Điền Hồ càng thất kinh hơn vì thấy rằng Nam Cung Phách đã rút tay về, không còn ý giải khai huyết đạo cho Điền Hồ nữa.

Không những thế, vì nhìn thấy Nam Cung Phách quay người, chuẩn bị tiến về phía những nhân vật nọ, Điền Hồ bỗng thất thanh kêu bừa:

- Võ Lâm Tam Đầu Lệnh? Họ không phải đến vì có thiện ý đâu, nhị ca!

Ngoại trừ Hoàng Như Lâm là vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên, hầu hết những nhân vật còn lại đều có một vài biểu hiện bất thường, ngay khi nghe Điền Hồ đề cập đến danh xưng lạ lùng đó.

Hoàng Nhất Lâm cau mày, khi thấy Nam Cung Phách có ý chững lại:

- Nhắm nhí! Võ Lâm Tam Đầu Lệnh gì chứ?

Điền Hồ chợt gọi Nam Cung Phách:

- Nhị ca mau giải huyết cho đệ. Đừng để họ chiếm hữu những hạt Bạch Liên Vạn Niên đệ vừa tìm thấy.

Nam Cung Phách chợt vỡ lẽ. Vì lời của Điền Hồ rõ ràng là bịa chuyện, Nam Cung Phách biết chắc như thế, nhưng những nhân vật kia lại động dung khi nghe Điền Hồ đề cập đến Vạn Niên Bạch Liên.

Họ nhất tề xông đến, buộc Hoàng Nhất Lãm cũng gấp rút xuất thủ đánh vào, quyết không cho Nam Cung Phách có cơ hội giải huyết Điền Hồ:

- Mong Nam Cung chưởng môn thứ lượng. Đỡ!

Nam Cung Phách bật cười dài:

- Quả nhiên chư vị am hiểu quá rõ thế nào là Võ Lâm Tam Đầu Lệnh. Vậy cho hỏi, chư vị có biết nhân vật Đại Lệnh Chủ là ai không? Chính là phản đồ Thượng Quan Du từng ngấm ngấm hãm hại Bảo Chủ Phi Thiên Bảo, cũng là Hội Chủ Tử Y Hội hiện giờ. Đành đặc tội vậy. Ha... ha...

Vừa hất kinh đờ vào chiêu chưởng của Hoàng Nhất Lãm, Nam Cung Phách vừa vươn tay giải huyết cho Điền Hồ.

“Ầm...”

Bị chấn lùi, Hoàng Nhất Lãm kinh nghi bật kêu:

- Hảo thân thủ! ? Có phải nhờ Bạch Liên Vạn Niên gì đó, Nam Cung chưởng môn bỗng tăng cao nội lực?

Những nhân vật kia vẫn tiếp tục lao đến. Họ vượt qua Hoàng Nhất Lãm và thân tốc phân khai.

Hai ngăn cản Nam Cung Phách.

Hai xông đến Điền Hồ là người vừa mới giải huyết đạo nên vị tất kịp có đủ nội lực cần thiết.

Còn ba nhân vật kia thì tranh nhau lao đến chỗ Bách Lý Băng.

“Vút... Vút...”

Nam Cung Phách bực tức:

- Chư vị vẫn chấp nê bất ngộ ư? Được, vậy đừng trách Nam Cung mỡ trở mặt. Đỡ!

Một mình Nam Cung Phách đối phó hai nhân vật kia.

Riêng Điền Hồ thì vừa phẫn nộ vừa thất kinh. Phẫn nộ vì họ vẫn u mê, cố tình không nhìn nhận họ đang tiếp trợ ác tặc Thượng Quan Du, cũng là trợ Trụ vi ngược. Thất kinh vì phát hiện ba nhân vật còn lại đang tranh nhau quyền bắt giữ Bách Lý Băng, là người vẫn hôn mê, vô phương hoàn thủ.

Do đó, dù nội lực chưa phục hồi trọn vẹn, Điền Hồ vẫn khẩn trương tung một loạt kinh Phi Thiên:

- Hành vi của chư vị thật vô sỉ. Đỡ!

“Bùng... Bùng...”

Chợt...

“A...”

Ba nhân vật tranh nhau đã cùng một lúc chộp vào Bách Lý Băng thì bây giờ cũng cùng một lúc thu tay về và kêu đau oai oái.

Thấy vậy, tuy Điền Hồ không đắc thủ sau loạt chiêu đầu nhưng vẫn đắc ý, lạng người đến gần Bách Lý Băng:

- Chư vị định bắt người, uy hiếp tại hạ phải giao Bạch Liên Vạn Niên cho chư vị ư? Thật hổ thẹn thay cho bốn chữ “Danh môn chánh phái”. Ha... ha...

Đã không đắc thủ lại còn bị Điền Hồ châm chọc, ba nhân vật nọ cuồng nộ lao vào Điền Hồ.

“Ào...”

“Ào...”

Điền Hồ vụt nhếch môi cười lạt:

- Muộn lắm rồi. Tại hạ đã khôi phục đủ chân nguyên, chỉ ba người chư vị đâu phải đối thủ của kẻ hèn này. Lui nào!

“Bùng... Bùng... Bùng...”

Họ bị chấn lui. Và thần lực của Điền Hồ làm họ thất sắc, cùng kinh hoảng nhìn nhau và cùng hối hả quay đầu tháo chạy.

Còn lại một mình Hoàng Thất Lãm. Lão nghiêm mặt nhìn Điền Hồ:

- Lão phu sẽ nhân danh Minh Chủ phát động Võ Lâm Thiếp, thỉnh cầu thiếu hiệp giải thích rõ mọi hành vi. Nếu ngại chuyện đó, hừ, tốt hơn hết hãy lấy mạng lão phu ngay lúc này.

Điền Hồ cười ha hả:

- Lão có thể đi. Nhưng đừng nghĩ đó là tại hạ sợ Võ Lâm Thiếp. Trái lại, ha... ha... sẽ có ngày tại hạ cho quần hùng biết mọi sự thật liên quan đến hành vi của Hoa Sơn Tam Lão độ nào, dựa vào bút tích do chính Đại ác ma Bạch Cốt U Linh lưu lại. Ha... ha...

Lão biến sắc và không nói không rằng đã vội tháo lui.

“Vút...”

Nam Cung Phách chờ đến lúc đó mới quay nhìn Điền Hồ:

- Bút tích gì Đại ác ma Bạch Cốt U Linh lưu lại?

Điền Hồ khom người, vừa xem xét thương thế cho Bách Lý Băng, vừa đáp lời Nam Cung Phách:

- Để từ từ đệ sẽ nói cho nhị ca rõ. Hãy giúp đệ làm nàng tỉnh lại.

Nam Cung Phách mỉm cười tiến đến:

- Sao tam đệ không thử thúc đẩy nội lực vào người ả?

Cách gọi Bách Lý Băng như vậy chứng tỏ Nam Cung Phách vẫn chưa tin lắm vào nàng. Điền Hồ thở dài đành nhẹ nhàng áp chưởng tay vào huyệt Thận Du của nàng.

Cử chỉ của Điền Hồ làm Nam Cung Phách thất kinh:

- Hóa ra giữa ả và tam đệ... a... a...

Điền Hồ nghiêm mặt:

- Cũng như với đại tỷ, nhị ca, đệ và nàng đã nhiều phen trải qua sinh tử, cùng nhau chung chia hoạn nạn. Nhưng đừng vì thế nhị ca nghĩ bọn đệ đã vượt qua vòng lễ giáo. Tuy vậy, nàng và đệ vẫn tình thâm nghĩa trọng, đã thề nguyện gắn bó keo sơn.

Vừa nói vừa trút lực cho nàng và Điền Hồ chợt thất kinh thu tay lại.

Nam Cung Phách cùng cau mặt:

- Sao vậy? Nghiêm trọng lắm à?

Điền Hồ bối rối:

- Hóa ra là do đệ, vẫn chưa hóa giải hết Lãnh Khí đã thấm nhập vào nàng. Nhị ca, đệ cần có thời gian khá lâu đã tọa công. Mong nhị ca...

Nam Cung Phách xoa tay:

- Vậy thì đang chần chừ nữa. Ta tin sự thành tâm của tam đệ. Hãy mau giúp nàng ta hóa giải Lãnh Khí. Sẽ không ai dám quấy rối một khi đã có Nam Cung Phách ta ở đây.

Nam Cung Phách là người có nghĩa khí, không hề lỗ mãng và còn là chưởng môn nhân của một trong Thất Đại phái. Lời của Nam Cung Phách khiến Điền Hồ hoàn toàn tin.

Do vậy, Điền Hồ nhẹ nhàng đỡ Bách Lý Băng ngồi lên - không quên những mũi gai sắc nhọn sẽ đâm vào tay Điền Hồ không có những cử chỉ nhẹ nhàng - và đặt nàng theo tư thế tọa công.

Điền Hồ lần này ngồi phía sau, một tay đặt lên Mệnh Môn huyết, tay còn lại đặt vào Khí Hải huyết và từ từ dùng tâm pháp U Linh truyền qua kinh mạch nang.

Với phương cách này, đầu lên Điền Hồ kích động, cho toàn bộ Lãnh Khí trong người nang dần dần bộc phát, khiến cơ thể nang lạnh run lên. Sau đó Điền Hồ cho Hỏa Linh Khí truyền qua Mệnh Môn huyết của nang và từ từ hấp thu Lãnh Khí của nang qua ngũ Khí Hải.

Có thể nói Điền Hồ dám mạo hiểm vận dụng phương cách này, là cho Lãnh Hỏa Nhị Linh hai đường Âm Dương cùng lúc vận động dẫn lưu, là do Điền Hồ tự tin đã hiểu đến minh triết toàn bộ tâm pháp U Linh, kể từ khi ngẫm nghĩ và so sánh tâm pháp này với hai tâm pháp Phi Thiên - Hồi Chuyển.

Đồng thời, việc giúp Bách Lý Băng hóa giải Lãnh Khí đã từng gây ra hiện tượng dục hỏa công tâm cho cả hai, Điền Hồ nghĩ chỉ có cách này mới có thể ngăn cản tình trạng đó. Vì thế, dù biết là mạo hiểm Điền Hồ vẫn thực hiện.

Hỏa Linh Khí đi qua theo Mệnh Môn, thúc đẩy Lãnh Khí phải trút ra theo ngũ Khí Hải, nếu điều này là cân bằng đối với nội thể Bách Lý Băng thì đó lại là sự chênh lệch giữa Lãnh Hỏa Nhị Linh trong người Điền Hồ.

Điền Hồ đang trút Hỏa Linh Khí đi, chỉ thu về toàn là Lãnh Khí, hiện trạng này làm cho toàn thân Điền Hồ dần dần lạnh giá. Lạnh đến nỗi Nam Cung Phách là người đứng ngoài cũng nhìn thấy.

Với thân danh là chưởng môn nhân một đại phái. Nam Cung Phách thoát nhìn là hiểu ngay Điền Hồ đã có hành động dễ gây nguy hại cho bản thân. Bởi như lúc đầu Điền Hồ đã nói, Nam Cung Phách nghĩ, cách Điền Hồ thực hiện không còn mang ý nghĩa của việc hóa giải nữa. Vì nếu muốn hóa giải thì chỉ cần cho Lãnh Khí bức toát ra khắp người Bách Lý Băng là đủ, cần gì phải thu Lãnh Khí về như Điền Hồ đang làm.

Tuy nghĩ vậy nhưng Nam Cung Phách nào dám manh động, hoặc tùy tiện xen vào giúp Điền Hồ.

Trái lại, Nam Cung Phách chỉ biết ngấm ngầm tán thưởng, thán phục hành vi xả thân của Điền Hồ. Vì lo cho Bách Lý Băng bị phương hại - nếu để một mình nang hứng chịu cái lạnh đang từ nội thể nang toát ra - Điền Hồ đã chấp nhận chịu đựng cái lạnh đó.

Hành động đó chỉ có ở những người vì trân trọng nhau nên sẵn sàng hy sinh cho nhau. Nam Cung Phách đã thấy một Điền Hồ thà hy sinh chịu mạo hiểm ở Bạch Cốt Đàm, quyết không để Đoan Mộc Huyền và Nam Cung Phách bị hại. Thì giờ đây, nếu

Điền Hồ dám hy sinh vì Bách Lý Băng, Nam Cung Phách tự mình bạch, ắt Bách Lý Băng phải có nhiều điểm đáng để Điền Hồ trân trọng.

Tự mình bạch điều này xong, Nam Cung Phách cảm khái thở dài và dù muốn dù không cũng phải nhìn Bách Lý Băng bằng con mắt khác.

Chợt có tiếng nói phát ra ngay phía sau Nam Cung Phách:

- Hấn đúng là quý, không phải người. Hoặc nói cách khác hấn quả là người có số may.

Thanh âm phát ra đột ngột, tuy có làm Nam Cung Phách giật mình nhưng không vì thế mà làm cho hốt hoảng.

Nam Cung Phách từ tốn lên tiếng, với thân hình cũng từ từ xoay lại:

- Đoàn cô nương còn đến để gặp Điền Hồ làm gì? Hay Thất Linh Tiểu Phi Kiếm dù đã đến tay, cô nương vẫn chưa hài lòng?

Đoàn Bội Cơ xuất hiện với phong thái quá ư đĩnh đạc, không xuất thủ đánh lên Nam Cung Phách cũng không tỏ ra hoang mang lo sợ, khiến Nam Cung Phách thầm giật mình.

Và đúng như Nam Cung Phách vừa nghĩ, Đoàn Bội Cơ điềm nhiên phát thoại:

- Qua lời vừa rồi, đủ hiểu Nam Cung Chủ môn vẫn chưa biết chuyện Điền Hồ đã bị Đoàn Bội Cơ này xô xuống vực? Thế nhưng, hấn quả có số may, đã không táng mạng lại còn gặp thêm một lần kỳ duyên. Nhìn cách hấn đang thổ nạp lúc này, ắt chừng môn không thể phủ nhận hấn đã đạt mức Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên?

Nam Cung Phách càng nghe càng lo:

- Còn cô nương, dám trước mặt mỗ thừa nhận hành vi hãm hại Điền Hồ, phải chăng cô nương nghĩ vì sợ gây kinh động đến hấn nên mỗ không thể xuất thủ trừng trị cô nương?

Đoàn Bội Cơ mỉm cười:

- Bội Cơ lại nghĩ khác. Không phải chừng môn sợ gây kinh động đến Điền Hồ, mà là sợ không phải đối thủ của Bội Cơ.

Nam Cung Phách cười nhạt:

- Nếu đây là hành vi khiêu khích, để mỗ ra tay gây kinh động đến Điền Hồ thì cô nương chọn sai đối tượng rồi. Mỗ có đủ công phu hàm dưỡng để không mắc bẫy cô nương.

Đoàn Bội Cơ vẫn thản nhiên:

- Có thể chưởng môn chưa hiểu. Là thế này, ba hạt Bạch Liên Vạn Niên đã được Bội Cơ tuần tự dùng qua. Bội Cơ cũng đã luyện xong Thạch Chung Đao Phổ và còn được nhị tử phu ưu ái quyền cho một ít công phu Cổ Mộ Môn, đó là chưa kể một ít sở học Thủy Phương Cung do nhị sư tử Thạch Yển chỉ điểm. Có thể nói quyết chắc một điều, bản lãnh như Nam Cung chưởng môn hiện nay không là đối thủ của Bội Cơ.

Nam Cung Phách giạt mình:

- Những gì cô nương nói đều là sự thật?

Đoàn Bội Cơ đặc ý:

- Chưởng môn sợ rồi sao?

Nam Cung Phách chính dung:

- Cô nương chớ lầm. Mà nói như thế là xót xa thay cho vong linh Đoàn Quan Sơn chưởng môn.

Đoàn Bội Cơ tái mặt:

- Chưởng môn ám chỉ Bội Cơ đã không lo báo phục phụ thù, còn to gan thân cận với thù nhân?

Nam Cung Phách cười nhẹ:

- Thì ra cô nương đã biết Tư Mã Hợp là hung thủ sát hại lệnh tôn?

Đoàn Bội Cơ khinh khỉnh:

- Thật tội cho chưởng môn đã hiểu biết quá nông cạn. Đương nhiên Bội Cơ biết và còn biết rõ hơn chưởng môn bội phần.

Nam Cung Phách hoài nghi:

- Là ý gì?

Đoàn Bội Cơ thoáng liếc mắt nhìn qua Điền Hồ. Sau đó thản nhiên diện đối diện với Nam Cung Phách:

- Tất cả là do Thượng Quan Du gây ra. Và đâu phải chỉ một mình Tư Mã Hợp Môn Chủ Cổ Mộ Môn là am hiểu tuyệt học Thất Phách U Linh. Chính Tư Mã Hợp cũng đang tìm Thượng Quan Du để thanh toán phụ thù.

Nam Cung Phách bối rối:

- Nhưng Tư Mã Thông tiền bối trước lúc chết đã quả quyết...

Đoàn Bội Cơ cướp lời:

- Toàn bộ diện mạo đều che kín, Tư Mã tiên bối chỉ dựa vào công phu để nhận lầm đối phương thành nhục tử cũng là điều dễ hiểu.

Và Đoàn Bội Cơ đổi giọng:

- Mà thôi, hãy trở lại chính đề. Hoặc chưởng môn tự lượng sức và bỏ đi, hoặc hãy bước ra ngoài cùng Bội Cơ so tài cao hạ. Vì ý của Bội Cơ đã quyết, ngay hôm nay không thể không kết liễu sanh mạng đôi cầu nam cầu nữ kia.

Nam Cung Phách cố ý kéo dài thời gian:

- Giữa cô nương và Điền Hồ vốn là sư huynh - sư muội...

Bội Cơ xua tay:

- Chưởng môn đừng mong kéo dài thời gian, chờ đến lúc bọn họ hành công xong. Cũng không cần quay lơ ngó chừng làm gì, vì chưởng môn có lẽ cũng thừa biết phải ít nhất nửa canh giờ nữa mới có hy vọng bọn họ xong việc. Thế nào?

Mọi mưu chước đều bị Đoàn Bội Cơ đoán biết và ngăn ngừa, Nam Cung Phách chột danh giọng:

- Cô nương quả là người quyết đoán. Thế này vậy, sao cô nương không tạo cơ hội cho mỡ, dù chỉ một lần?

Đoàn Bội Cơ không hiểu:

- Tạo cơ hội gì cho chưởng môn?

Nam Cung Phách thở dài:

- Tại hạ là nghĩa ca của Điền Hồ và đã hứa làm hộ pháp cho đến lúc hắn hành công xong. Chúng tử tại hạ không dễ bỏ đi và cũng không muốn lưu lạc với tấm thân đầy thương tích. Mọi việc sẽ dễ giải thích, nếu sau này Điền Hồ có hỏi, tại hạ và cô nương sao không lấy một chưởng làm định cục.

Đoàn Bội Cơ cau mày:

- Một chưởng để phân cao hạ?

- Đúng vậy. Sẽ không gây kinh động nếu so với việc hai ta loạn chiến!

- Nếu chưởng môn bại?

- Học nghệ không tinh, đó là lời giải thích chính đáng nhất giả như sau này Điền Hồ có hỏi.

- Còn như bình thủ thì sao?
- Cô nương không nghĩ bản thân sẽ bại?
- Hoàn toàn không nghĩ đến. Vì một khi dám xuất đầu lộ diện một cách quang minh chính đại thế này, Bội Cơ tin chắc bản thân sẽ thắng.

- Vậy đề cập làm gì chuyện bình thủ?

- Một khi tại hạ không bại thì người bại chính là cô nương, không phải thế sao?

Đoàn Bội Cơ vụt phì cười:

- Xem ra Nam Cung Phách chưởng môn cũng là người miệng lưỡi. Được, Bội Cơ chấp thuận.

Nam Cung Phách lập tức đưa tay chỉ ra ngoài:

- Mời!

Đoàn Bội Cơ vẫn rất ung dung và quay lưng bước ra ngoài xa.

Nam Cung Phách theo chân và không thể không hài lòng vì thấy Đoàn Bội Cơ đã chọn một địa điểm đủ xa, đủ để tiếng chấn kinh sẽ không gây kinh động gì đến chuyện hành công của Điền Hồ.

Đoàn Bội Cơ đã quay lại:

- Bội Cơ tuy biết làm như thế này là quá đáng nhưng khi nào chưởng môn chuẩn bị xong hãy cho hay. Lúc đó Bội Cơ sẽ ra tay.

Nam Cung Phách cười dài:

- Quả là bình sinh Nam Cung Phách này chưa thấy nhân vật nào ngạo mạn và tự phụ như cô nương. Xem ra, hôm nay tại hạ được quang khai nhãn giới. Ha... ha...

Đang lúc Nam Cung Phách cười, bỗng có tiếng Điền Hồ quát vang dậy:

- Thủ đoạn thật vô sỉ. Đây là hậu quả dành cho kẻ dám ám toán ta.

Và...

"Bùng..."

Tiếp đó là...

- A... Cang Khí Hộ Thân?

Sự kinh động làm Nam Cung Phách quay đầu lại nhìn. Và Nam Cung Phách thấy Điền Hồ đang thất sắc, trợn mắt nhìn đâu đó phía sau của chính Nam Cung Phách.

Biết có sự bất diệu, Nam Cung Phách lập tức rùn người xuống, tận lực bình sinh lao qua một bên, vừa lao vừa lăn ào ào dưới đất.

Kịp lúc có một ngọn kinh cuộn âm âm lao đúng vào phương vị Nam Cung Phách vừa đứng.

“Ào...”

Nam Cung Phách dù thoát chưởng nhưng thấy uy lực của chưởng kinh cũng phải rùng mình kinh hãi.

Chợt Nam Cung Phách nghe cùng lúc có hai tiếng quát vang lên.

Quát sớm hơn một chút là thanh âm do một nữ nhân phát ra:

- Chạy đâu cho thoát?

Không chậm hơn bao lâu là tiếng quát của Điền Hồ:

- Hãy bỏ qua một lần nữa đi, Băng muội!

Kế đó, lúc Nam Cung Phách đã ổn định cước bộ thì thấy Điền Hồ và ả yêu nữ Thủy Phương Cung đã đứng cạnh kề bên nhau, không thấy Đoàn Bội Cơ đâu, cũng không phát hiện bất kỳ bóng dáng nào cho thấy đó là kẻ vừa có hành vi ám muội, là âm thầm ám toán Điền Hồ.

Duy có điều Nam Cung Phách hài lòng khi nghe yêu nữ Thủy Phương Cung dù giận dữ vẫn tỏ ra ngoan ngoãn đối với Điền Hồ. Ắ bảo:

- Chỉ vì Điền Hồ ca, đây là lần thứ hai muội bỏ qua cho vị tiểu sư muội quý hóa. Sợ thêm một lần nữa, người bị nàng ra hại chính là Điền Hồ ca, không phải muội.

Điền Hồ thở dài ngao ngán:

- Ta không thể không quan tâm đến Bội Cơ. Mong Băng muội hiểu và lượng thứ cho kẻ làm ngũ sư huynh này. Đừng nói chỉ có hai lần, dù nhiều lần hơn thế, ta cũng xin Băng muội hãy vì ta.

Nam Cung Phách bước tới:

- Nhờ đâu tam đệ kịp kết thúc việc tọa công?

Điền Hồ gượng cười, hất đầu về phía Bách Lý Băng:

- Cũng nhờ Băng muội. Kỳ thực đệ đâu có nghe gì, chỉ biết Lãnh Khí trong người Băng muội đang cuộn cuộn tuôn qua đệ, bỗng đột ngột giảm đi. Sau đó, Lãnh Khí chợt dừng và đệ phát hiện có người lén đến gần ám toán đệ.

Nam Cung Phách kinh hãi:

- Ta đang cùng Bội Cơ chuẩn bị giao chiêu nhất kích, ai đã lên đến gần nhưng không bị ta phát hiện?

Bách Lý Băng ngó nhìn Điền Hồ:

- Mọii thoảng thấy bóng đó là nữ nhân. Phải chăng lại là Thạch Yến?

Điền Hồ gật nhẹ đầu:

- Thạch Yến phen này bị thương không nhẹ đâu. Vì không biết đấy là Thạch Yến nên ta đã hất luôn Lãnh Hỏa Nhị Linh đang vận dụng, làm Thạch Yến lầm nghĩ đấy là Càng Khí Hộ Thân.

Lần đầu tiên Nam Cung Phách tỏ ra quan tâm đến yêu nữ Thủy Phương Cung:

- Bách Lý cô nương sao lại tùy tiện thu Lãnh Khí về? Không sợ sau này chuộc hậu quả ư?

Bách Lý Băng gượng cười:

- Đa tạ Nam Cung chưởng môn quan tâm. Do tiểu nữ đã hồi tỉnh từ lâu và có nghe những gì chưởng môn cùng Bội Cơ đối đáp, nên đoán biết Bội Cơ còn ẩn ý gì khác, không như nàng nói. Vì sợ người cương trực là chưởng môn sẽ làm kế tiểu nhân, tiểu nữ đành cắn răng, chịu cho Lãnh Khí hành hạ một lúc. Cũng may nhờ đó tiểu nữ đã trút bớt gánh nặng cho Điền Hồ ca, đã tự dụng lực phát tán hết toàn bộ Lãnh Khí.

Điền Hồ cả mừng:

- Băng mọii đã tự trút hết Lãnh Khí thật sao? Đừng để chuyện lại xảy ra như lần vừa rồi.

Nàng gật đầu:

- Nghĩ lại lúc chạm mặt Tư Mã Hợp, mọii vẫn còn sợ. Vừa vận lực liền bị Lãnh Khí công tâm, mọii vô phương chống đỡ.

Nam Cung Phách hoang mang:

- Lãnh Khí này là thế nào? Sao lại lợi hại đến vậy?

Dựa theo câu Nam Cung Phách hỏi, Điền Hồ lần lượt thuật chuyện cho Nam Cung Phách nghe, kể từ lúc Nam Cung Phách giận dữ bỏ đi cho đến tận lúc này.

Đổi lại, khi đã hiểu Bách Lý Băng là người thủy chung như thế nào, Nam Cung Phách cũng nhắc lại chuyện mới rồi và áy náy nhìn Bách Lý Băng:

- Cô nương nói không sai. Đúng là ta đã làm kế Bội Cơ, đâu thể ngờ có cả Thạch Yến tham gia mưu đồ. Nếu không có cách ứng phó cao minh của cô nương, Nam Cung

Phách ta dù bại trận trước Bội Cơ cũng không có gì để nói, nhưng để tam đệ và cô nương bị hệ lụy... a, đúng là ta sẽ phải ôm hận nghìn thu.

Bách Lý Băng chột nhìn Điền Hồ:

- Lời của Nam Cung chưởng môn khiến muội nhớ, có thật Bội Cơ đã có bản lãnh thần thông như ả phô trương?

Điền Hồ chưa kịp đáp đã nghe Nam Cung Phách chép miệng:

- Đã hiểu đây là mưu kế giương đông kích tây, đương nhiên ả không thể có bản lãnh như ả khoác lác.

Điền Hồ lắc đầu:

- Đệ lại nghĩ khác. Bội Cơ...

Bách Lý Băng kinh nghi, bỗng nhường cao một bên mày:

- Điền Hồ ca tin lời của ả thật ư?

Điền Hồ thở dài và chột có thái độ trầm tư rất lạ:

- Tuy không nghe Bội Cơ và nhị ca đối thoại nhưng chính hành động của Thạch Yển làm ta nghi ngờ. Băng muội thử nhớ lại xem, có phải lúc bỏ chạy vì bị ta bắt ngờ chưởng thương, Thạch Yển như không chạy cùng hướng với Bội Cơ?

Nàng gật gù:

- Đành rằng thế. Nhưng họ có thể gặp lại nhau ở địa điểm nào đó đã hẹn trước.

Điền Hồ bảo:

- Cũng có thể. Nhưng vẫn có cách giải thích thứ hai và ta rất ngờ đây là lời giải thích khả dĩ có thể tin.

Nam Cung Phách cau mặt:

- Ta Vẫn chưa đoán ra ý của tam đệ.

Điền Hồ giải thích:

- Là thế này, giả như Bội Cơ thật tâm muốn hại Điền Hồ này, nhị ca thử nghĩ xem, Bội Cơ có hay không có khả năng cùng nhị ca động thủ ngay và chỉ cần làm thế là đủ gây kinh động dẫn đến hậu quả nghiêm trọng cho đệ?

Nam Cung Phách giật mình:

- Đương nhiên ả có thừa khả năng thực hiện hành vi đó. Nhưng rất tiếc ả đã tự bỏ qua.

Bách Lý Bã chợt hoang mang:

- Nhưng tại sao ả bỏ qua?

Điền Hồ gật đầu:

- Hỏi rất hay, vì sao Bội Cơ đã bỏ qua? Để giải thích chỉ có một cách, là Bội Cơ chưa có ý hại ta. Hay nói đúng hơn, tuy Bội Cơ từng hại ta nhưng riêng lần này thì không.

Nam Cung Phách xua tay:

- Tam đệ chớ có lầm. Chính ả tự miệng bảo ngay hôm nay không thể không kết liễu sinh mạng tam đệ và Bách Lý cô nương.

Bách Lý Bãng cười héo hắt:

- Nguyên văn ả gọi là đôi cầu nam cầu nữ. Nam Cung chưởng môn cần gì lẩn tránh, không dám nhắc câu nói hàm ý miệt thị của ả.

Điền Hồ bảo:

- Bội Cơ nói gì hoặc miệt thị gì cũng vậy. Vì rốt cuộc lời của Bội Cơ không đúng với hành động mà Bội Cơ đã cho chúng ta thấy.

Bách Lý Bãng nôn nóng:

- Điền Hồ ca có ý gì thì nói ngay đi. Đừng để muội và nhị ca đoán càn nữa.

Điền Hồ mỉm cười:

- Bãng muội gọi như thế là đúng rồi. Nam Cung chưởng môn có lẽ không chối từ nếu được Bãng muội gọi là nhị ca. Còn về chuyện của Bội Cơ thì thế này.

Sau khi nghe Điền Hồ giải thích, Nam Cung Phách sau một thoáng lặng người chợt hỏi:

- Tam đệ bảo sự xuất hiện của Thạch Yến là ngoài ý muốn của Bội Cơ?

Điền Hồ gật đầu:

- Thoạt nhìn thì có thể nghĩ họ đi chung với nhau, vì có lẽ cả hai đang cùng chờ Tứ Mã Hợp từ U Linh Thất đi ra. Nhưng sẽ là mâu thuẫn nếu bảo họ đi chung là không cùng một lúc xuất hiện để một người thì ngăn cản, cầm chân nhị ca để người còn lại tha hồ lấy mạng Điền Hồ này. Cứ theo đó mà suy, Bội Cơ chỉ đến một mình và không ngờ có Thạch Yến theo chân, khiến cho mưu kế của Bội Cơ bị hỏng.

Bách Lý Bãng nghi ngại

- Bội Cơ có mưu kế gì ở đây?

Điền Hồ lắc đầu:

- Ta không biết. Nhưng chắc chắn Bội Cơ chưa có ý hại chúng ta. Có thể đoán, Bội Cơ chỉ muốn khống chế và uy hiếp chúng ta, buộc chúng ta sau này phải hành động theo sự sai sử của Bội Cơ.

Nam Cung Phách vụt reo:

- Ắ và Thạch Yến cùng chờ Tư Mã Hợp, sau đó ắ lên đi một mình, phải chăng ắ muốn dùng bản lĩnh của tam đệ và tam muội tử để đối phó ngược lại Thạch Yến và Tư Mã Hợp?

Điền Hồ lại mỉm cười, liếc nhìn Bách Lý Băng:

- Nhị ca đã gọi Băng muội là tam muội tử. Băng muội nghĩ thế nào?

Nàng lườm nguýt Điền Hồ:

- Nhị ca đang bàn chuyện hệ trọng, đâu phải lúc cho Điền Hồ ca vui đùa?

Và nàng quay nhìn Nam Cung Phách:

- Đa tạ nhị ca đã xem trọng muội. Còn về nghi vấn của nhị ca, lẽ nào Bội Cơ tự ý trở mặt, đối phó với những người hiện là cứu cánh duy nhất cho ắ tạm thời nương cậy?

Nam Cung Phách chau mày:

- Sao lại là cứu cánh duy nhất?

Điền Hồ bảo:

- Là thế này. Lục Lão Thanh Thành kỳ thực có xuất xứ từ Bát Quái Môn. Và gần đây họ đã biết Bát Quái Môn năm xưa bị hủy diệt là có phái Thanh Thành nhúng tay vào. Vậy là bây giờ Bội Cơ hiện bị Lục Lão truy sát tầm thù, tình thế buộc Bội Cơ phải quay qua nương nhờ Tư Mã Hợp - Thạch Yến.

Đoạn Điền Hồ giải thích thêm cho Bách Lý Băng hiểu:

- Hãy trở lại cái chết của Thanh Thành phái bốn người, chính tai ta nghe Thạch Yến từng thừa nhận, Tư Mã Hợp đúng là hung thủ gây thảm án Thanh Thành. Hoàn toàn khác với lời Bội Cơ có ý bênh vực, khi nói với nhị ca, hung thủ là Thượng Quan Du chứ không phải Tư Mã Hợp. Từ đó mà suy, Bội Cơ nói như thế là phòng câu chuyện đến tai Tư Mã Hợp - Thạch Yến. Kỳ thực Bội Cơ vẫn biết rõ hung thủ là ai. Do biết nhưng không đủ năng lực đối phó. Bội Cơ mới nảy ý như nhị ca vừa đoán, là định nhờ vào bản lĩnh của ta và Băng muội, giúp Bội Cơ đối đầu đôi hung thủ Tư Mã Hợp - Thạch Yến.

Bách Lý Băng mở tròn to hai mắt.

- Nếu là vậy, Bội Cơ chỉ cần nói với chúng ta một tiếng, chẳng phải dễ hơn, so với ý của Bội Cơ là muốn uy hiếp chúng ta sao?

Điền Hồ thở dài:

- Tính khí của Bội Cơ là cố chấp. Một khi đã mấy lần hãm hại ta, Bội Cơ đâu dễ gì hạ mình nhờ cậy?

Nam Cung Phách chợt lầm thầm:

- Đó là chưa nói ả có thể đang rất thống hận sự kết hiệp của cả hai. Bằng chứng là ả đã phải dùng đến từ “đôi cầu nam cầu nữ”.

Điền Hồ giật mình:

- Nhị ca định ám chỉ điều gì?

Riêng Bách Lý Băng thì bối rối:

- Mọi hiểu ý nhị ca muốn nói gì rồi, nhưng không lẽ...

Nam Cung Phách gật nhẹ đầu:

- Tam muội tử hiểu là tốt. Đối phó thế nào là việc của tam muội tử và tam đệ.

Điền Hồ ngơ ngác nhìn cả hai:

- Như cả hai đang có điều che giấu đệ?

Bách Lý Băng thở dài:

- Điền Hồ ca hà tất hoang mang nghi ngại. Chờ khi có thêm bằng chứng... a, có khi Điền Hồ ca sẽ tự hiểu, không cần ai giải thích.

Điền Hồ tức bực:

- Nhưng ta muốn được giải thích ngay bây giờ. Vả lại...

Chợt...

“A... a...”

Một chuỗi kêu thất thanh bỗng từ xa vọng đến, làm Điền Hồ thoát nghe đã hốt hoảng:

- Y như tiếng Bội Cơ?

Và lập tức Điền Hồ thi triển khinh thân pháp, lao như bay về phía đã phát ra tiếng kêu khẩn trương đó.

“Vút...”

Nam Cung Phách lắc đầu nhìn theo, sau đó bảo Bách Lý Băng:

- Tam đệ vốn vô tâm, dường như vẫn luôn xem Bội Cơ như tiểu sư muội thuở nào, sẽ khó khăn cho tam muội tử lắm đây.

Bách Lý Băng vội động thân lao theo Điền Hồ, vừa chạy vừa hậm hực nói với Nam Cung Phách cũng đã bám theo:

- Tuy muội không phải hạng người hẹp lượng và càng không phải hạng người thiếu hiểu biết. Nhưng muội đâu thể chấp nhận chia sẻ Điền Hồ ca với người đã tam phen tứ thứ hãm hại cũng chính Điền Hồ ca? Muội ắt tự biết lo liệu.

“Vút...”

Nam Cung Phách lo ngay ngáy, cố bám sát Bách Lý Băng và nói gần nói xa với nàng:

- Hận nhiều thì yêu nhiều. Con người của Bội Cơ dường như là vậy. Có thể chính Bội Cơ cũng không biết, hoặc tuy biết nhưng cố tình không thừa nhận chuyện đó. Ta không mong gì hơn ngoài việc hy vọng tam muội tử sau này cố thu xếp sao cho ổn thỏa.

Nàng liếc nhìn Nam Cung Phách:

- Từ lúc nào nhị ca tỏ ra quan tâm đến muội vậy? Nếu muội nhớ không lầm, dường như lúc muội nửa mê nửa tỉnh, nhị ca đã xem muội như một yêu nữ?

Nam Cung Phách thoáng lúng túng, sau đó thở hắt ra:

- Ta không phủ nhận điều này. Nhưng tất cả chỉ là vì ta cho đại tỷ Đoan Mộc Huyền.

Thái độ của Nam Cung Phách khiến Bách Lý Băng thán phục:

- Nhị ca là người rất thẳng thắn. Được, muội cũng xin thẳng thắn với nhị ca. Là thế này, về sinh mạng của đại tỷ Đoan Mộc Huyền, nhị ca cứ yên tâm. Vạn sự đã có muội sắp đặt.

◆ Nam Cung Phách hoài nghi:

- Ta có nghe tam đệ nói về cách sắp đặt của tam muội tử. Nhưng Thủy Phương Cung lúc này dường như không do tam muội tử điều động?

Nàng cười:

- Sự thật sẽ không như nhị ca mừng tượng đầu. Nhưng thiên cơ bất khả lậu, nhị ca không phiền chứ, nếu tam muội tạm thời giữ kín chuyện này?

Nam Cung Phách sau một lúc lặng im chợt gạt đầu:

- Cũng như đối với tam đệ, tốt lắm, ta cứ tin tam muội tử một lần vậy!

Vừa dứt lời, ở phía trước bỗng vang lên tiếng gầm của Điền Hồ:

- Nếu Lục Lão vẫn khư khư giữ ý định, xin đừng trách Điền Hồ mỗ thất lễ!

Nam Cung Phách đưa ánh mắt lo ngại nhìn Bách Lý Băng:

- Nếu đúng là Lục Lão Thanh Thành, một mình tam đệ e không phải đối thủ.

Nàng gạt đầu và tăng thanh cước lực, cùng Nam Cung Phách song hành lao đến.

“Vút... Vút...”

Lúc đến nơi, họ thấy một Bội Cơ đang xanh xao nhợt nhạt, cứ lùi mãi vì bị một lão nhân xăm xăm uy hiếp. Riêng Điền Hồ thì lọt vào vòng vây của những năm lão nhân.

Thấy vậy, Bách Lý Băng hô hoán:

- Điền Hồ ca không phải lo nữa, Muội và nhị ca đến đây rồi.

Một trong năm lão nhân đang vây chiến Điền Hồ vụt mai mỉa:

- Sao người bảo đây là chuyện riêng phái Thanh Thành? Chỉ nội điểm này người đã sai, làm sao bọn ta có thể tin vào những gì người đã nói? Hừ!

Điền Hồ bất chợt tung người lao thoát khỏi vòng vây, xuất hiện chặn đứng Bách Lý Băng Nam Cung Phách.

- Phiền Băng muội và nhị ca đừng nhúng tay vào. Điền Hồ chỉ mong nhị vị lo cho Bội Cơ, còn phần đối phó Lục Lão quả đúng là chuyện riêng của phái Thanh Thành.

Bách Lý Băng lo lắng:

- Nhưng Bội Cơ đang bị một người trong họ uy hiếp, muội không xen vào làm sao lo được cho Bội Cơ?

Điền Hồ bảo:

- Cứ để đấy cho ta.

Dứt lời, Điền Hồ quay lại, vận lực quát to:

- Một mình Điền mỗ nguyện lĩnh giáo Đao Phổ Thạch Chung. Nếu Lục Lão ưng thuận, xin hãy lấy đó làm điều kiện, như lúc nãy tại hạ đã giải thích. Thế nào?

Lão nhân đang lăm lăm uy hiếp Bội Cơ bỗng phá lên cười:

- Người đừng mong dùng thủ đoạn ở đây. Cứ chờ ta phát lạc xong nha đầu này, sẽ thanh toán nốt người cũng là đệ tử phái Thanh Thành đê tiện. Ha... ha...

Điền Hồ bật người lao đến:

- Nhưng lão đừng quên, chính nhờ sự đê tiện của phái Thanh Thành nên Lục Lão mới có sự thành tựu Thạch Chung Dao Phổ. Mau dừng tay?

“Vút...”

Năm lão nhân còn lại tức thì xông đến, tiếp tục tái diễn cuộc vây chiến Điền Hồ:

- Người đừng mong bạo biện cho hành vi phái Thanh Thành. Đờ!

“Ào... Ào...”

Điền Hồ cười vang, tung một loạt chưởng vào giữa hàng ngũ năm lão nhân:

- Nếu là vậy, sao chư vị không tiếp nhận lời khiêu chiến của Điền Hồ? Hay chư vị xem Vô Lượng Quang Minh Chưởng này là không đáng kể? Đờ! Ha... ha...

“Bùng... Bùng... Bùng...”

Điền Hồ đã lao đến lão nhân đang uy hiếp Bội Cơ:

- Nếu muốn có cơ hội cùng thi triển Dao Phổ Thạch Chung, tốt hơn hết lão nên lùi lại. Nào!

“Vù... Bùng...”

Bị chấn lùi, lão nhân lập tức lấy từ trong người ra một thanh đoản đao:

- Lập trận Thạch Chung Dao!

Và lão lùi luôn vào giữa hàng ngũ năm lão nhân còn lại. Cả sáu lão cùng loang loáng ánh đao.

Quyết để Bội Cơ đứng ngoài. Điền Hồ cũng lao nhanh vào giữa Lục Lão:

- Bắt đầu đi. Nếu Lục Lão thắng, sinh mạng của Điền Hồ và tiểu sư muội sẽ do Lục Lão tùy ý định đoạt. Còn với kết quả ngược lại, phiền Lục Lão hãy tự đi tìm Thượng Quan Du. Đờ chiêu!

“Ào...”

Một lão hằm hừ hô hoán:

- Người quả là kẻ nông cuồng. Được, cứ xử trí xong người sẽ không lo nha đầu kia chạy thoát. Khai Dao trận!

Cả sáu thanh đoản đao cùng loang lên, biến cục diện thành một Đao Trận vây hãm Điền Hồ.

“Vù... Vù...”

Đứng ngoài, tuy Bách Lý Băng và Nam Cung Phách không đến gần Bội Cơ nhưng cả hai vẫn thi thoảng liếc nhìn, để yên tâm rằng sẽ không một lão nào trong Lục Lão tách ra và bất ngờ gây phương hại cho Bội Cơ.

Và để yên tâm hơn, họ cứ nhìn vào trận là biết, miễn có đủ Lục Lão ở đó là ổn. Huống chi, họ cũng phải lo cho Điền Hồ, nhờ Điền Hồ không đủ lực đối phó với Đao Trận Thạch Chung. Dĩ nhiên họ phải xen vào tiếp họ. Vậy là họ dần dần quên bằng Bội Cơ.

Đao Trận Thạch Chung đã diễn đến chiêu thứ ba. Và chỉ cần có thể thôi cũng đủ làm Nam Cung Phách tái mặt, chột thì thào:

- Thảo nào Hoàng Nhất Lãm bảo Lục Lão đang gây họa võ lâm. Đao Phổ Thạch Chung thật lợi hại, không hiểu Điền tam đệ sẽ tiếp tục chi trì được bao lâu?

Có tiếng Bách Lý Băng thì thào thào đáp lại:

- Điền Hồ ca vừa qua đã gặp nhiều độ kỳ duyên, nhất định sẽ chi trì lâu hơn nếu Điền Hồ chịu vận dụng ngay Phi Thiên Thập Bát Chương.

Thì vừa vận đúng lúc, cả hai cùng nghe Điền Hồ quát vang dậy:

- Hãy xem khởi thức Phi Thiên!

- o O o -